

עם משה שרת זכרונו לברכה

בינתיים עבר הזמן ובערך בחצות התבררנו כי "החזרה" נסתיימה. המקלה ומנצחה באו ועלו על הבמה. הכל התנהל בשלוה ובנחת, משל כאילו חיינו בעולם ללא מימד זמן. סוף סוף הושלמו הסידורים, עיני כל המשתתפים הופנו למנצח, השיחות בקהל נדמו וכולנו הכינונו עצמנו לקראת הצליל הראשון.

ואז פנה יהודה אל הקרואים ואמר: חברים, אנחנו מוכנים לשיר, אולם בטרם נעשה זאת אני רוצה להסביר את הפסוק הכתוב כאן למעלה...

ערב זה עולה בזכרוני כל אימת שאני חושבת על פגישתנו עם השר משה שרת ז"ל בבית דניאל שבזכרון יעקב. פגישה זו נחקקה בפרוזה (מכתבו לקרובי משפחה ששהו באותה תקופה בחו"ל), בשיר ובמראה עינים. אלה מדברים בעד עצמם.

מ.

ערב אחד — לפני שנים רבות — נסענו לרמת-הכובש (אם איני טועה היה זה בחג העשור שלה) על מנת לשמוע את מקהלתו של יהודה שרת (עדיין שרתוק). בביצוע אחת מיצירותיו. ההופעה התקיימה בחצר, על במת קרשים ארעית שהוקפה מחצלות; קהל הקרואים ישב על ספסלים שעמי-דתם על קרקע החמרא לא היתה יציבה ביותר. כשהגיע הזמן לפתוח בתכנית התברר כי יהודה נמצא עם מקהלתו "אישם" (כלומר ברפת) ועו"שה חזרה. כולנו ידענו מה פירוש הדבר — ואז קם משה והחל... בשעור לעברית: על קדמת הבמה הודבקו אותיות מענפים ירוקים שהצטרפו לפסוק מן התנ"ך; כפי הנראה ניחש (ולא בלי יסוד) כי יש בינינו אנשים שאינם מצויים אצל פסוקים כאלה. ומכיון שעמד לרשותו זמן בכמות כמעט בלתי מוגבלת לא הגביל עצמו אף הוא ודלה מן הפסוק כל מה שיש בו: דקדוק, שירה, מוסיקה, היסטוריה, גיאוגרפיה ועוד ועוד.

בית דניאל
זכרון יעקב
26-7-52

שלום, עולי ימים —

כאילו חלפו עידן ועידנים מאז נפרדנו ועדיין נמשכת היד בלי משים לשפופרת הטלפון לפקוד שלומכם מקרוב. אני יושב על גבע רס הנשקף אל נוף שגיא — הכרמל על שלוחותיו המש-תרעות דרומה, ככר החוף בואכה טנטורה ומרחבי אין קץ של היס הגדול הנמוגים בערפלי האופק. משונה לחשוב כי המרחקים העצומים שמקיפה העין מכאן הנם כאין וכאפס נוכח מחצית פני כדור הארץ המפרידה בינינו. וכן מופלא הדבר כי פתק דק וזעיר זה עשה יעשה דרכו במרחבי אויר ועל פני ימים וארצות והגע יגיע לידכם.